

Cõi Thiên Thai

http://www.coithienthai.com

Nữ Thần Âm Sát

Tác giả: Người Thù Tăm

www.coithienthai.com

— Từ cô chi kim, phụ nữ, nhất là phụ nữ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, vẫn giữ vai trò quan trọng trong ngành điệp báo. Các cơ quan điệp báo quốc tế như CIA, MI, KGB, RU... thường có ban đặc biệt nữ giới. Gần đây, Smerch-tổ chức Phản gián bí mật của Komitei Gosurdarstvennoi Bezopasnosti số viết - tiếp tục chính sách mỹ nhân kế mozhnos của Sit ta Lin, đã lập ra một nữ-ban ám sát. Bộ truyện sau đây của NTT thuật lại những hành động lạ lùng của nhóm hồ ly tinh ám sát trong Liêu trai Smerch. L.T.S.

I

Người đàn bà bí mật

Văn Bình mới ném cà vạt xuống giường, khoác vội cái áo ngủ sắc sỡ rộng thùng thình vào người thì ngoài cửa tiếng chuông reo rè rè. Chàng cau mặt, chất lưỡi:

— Lại khách.

Từ nửa tháng nay, chàng đã mai danh ẩn tích trong một căn phòng kín đáo ở Tân đình với Mộng Kiên. Hai người lặng lẽ dọn đồ ra khỏi đường Võ Tánh, tổ ám quen thuộc của chàng và Mộng Kiên mà cả Sài Gòn hoa lệ đều biết. Chàng định ninh

che được con mắt tò mò kinh khủng của ông tổng giám đốc, và của hàng chục nữ nhân viên ban Biệt vụ, có cảm tình không nhiều thì ít với chàng.

Hai tuần lễ trôi qua trong hạnh phúc êm đềm. Buổi tối, Mộng Kiều lái xe vào Chợ Lớn mua thức ăn. Suốt ngày, hai người ở lì trong phòng. Nàng dậy chàng đan len và thêu. Dậy mãi mà ngón tay chàng vẫn lỏng công, nàng quay ra nấu bếp. Nhưng rốt cuộc, chàng đồ trứng thì trứng cháy, rô-ti gà thì gà cứng như cục sắt.

Mộng Kiều đành phải bỏ nghề thầy giáo để trở thành học trò. Chàng dậy nàng bắn súng, và nhu đạo tự vệ. Học được một buổi, nàng bỏ luôn. Hai người chỉ còn trò tiêu khiển cuối cùng: tiêu khiển tình ái. Nhưng bạn gái của Mộng Kiều đã mò mẫm ra sào huyệt và kéo tới ồ ạt như nước chảy. Hết người này đến người khác bấm chuông điện (oái oăm cho chàng, vì cái chuông điện của căn phòng bin-đinh cô lỗ sĩ này kêu rè rè như tiếng ngỗng đực), vào ngồi cả buổi, giả vờ nói chuyện tâm phào, nhưng thật ra là để làm quen với chàng thanh niên bảnh trai.

Sáng mai, Văn Bình định lái Mộng Kiều đi Thủ Đức, kiếm một chỗ xinh trong làng đại học để trốn bạn.

Reng reng...

Đang pha rượu cốc tay, Mộng Kiều ngẩng đầu lên, buột miệng:

“Lạ nhỉ?”

Đã 10 giờ đêm, giờ mà nàng không bao giờ có khách. Nàng cũng không hẹn ai vào giờ này.

Nàng tắt máy đánh rượu, chùi tay vào khăn mặt, sửa soạn ra cửa, song vội khựng người.

Nàng chợt nhớ ra chiếc áo mỏng dính trên mình. Hai người sắp đi ngủ nên nàng đã thay quần áo. Nàng có thói quen không mặc gì hết mỗi khi lên giường, như người Tây phương, để thân thể được thoải mái. Dưới đèn, da thịt hồng hồng của nàng hiện ra lồ lộ, bộ ngực nguyên tử căng cứng nhô ra, như muốn phá toang làn vải voan ni-lông.

Xấu hổ, Mộng Kiều vớ cái áo len dài tay. Văn Bình gạt đi:

— Để anh mở cho.

Gió lạnh ngoài hành lang thổi ủa vào. Văn Bình đỡ người khi nhận ra khách quý là chàng sêu vườn Lê Diệp của sở Mật vụ, vệ sĩ thân tín số một của ông Hoàng, bạn thân nhất đời và cũng là kẻ thù nhất đời (vì hay phá đám) của chàng.

Văn Bình nhăn nhó:

— Chào anh.

Lê Diệp không cười ri rôm như thường lệ. Chàng khép cửa, giọng trịnh trọng:

— Không dám, chào anh chị. Ông cụ ra lệnh tìm anh.

— Quái lạ, ông cụ nói rõ là tôi được nghỉ một tháng. Hôm nay mới là ngày thứ 15. Còn những 15 ngày nữa kia thì... Phiền anh về trình lại với ông cụ...

— Lần nào tôi cũng làm trạng sư giùm cho anh và lần nào cũng thua không còn manh giáp. Lần này thì thua đứt đời rồi vì ông Hoàng vừa đi họp với đại diện CIA và MI về, bắt tôi tìm anh ngay.

— Tại sao anh biết tôi ở đây ?

— Tôi chẳng biết nữa. Ông Hoàng kêu tôi vào phòng, đưa cho tôi mảnh giấy ghi địa chỉ của anh trong khu Tân Định, yêu cầu anh tới trình diện hỏa tốc. Hỏa tốc A-1.

Hỏa tốc A-1 nghĩa là phải tới lập tức. Nghĩa là ông tổng giám đốc cần bàn với chàng về một việc tối quan trọng. Đối với một lãnh tụ điệp báo cứ khôi như ông Hoàng, thì việc nào cũng tầm thường. Năm thì mười họa, ông mới dùng đến danh từ « quan trọng ». Và rất ít khi dùng đến danh từ « tối quan trọng », đòi chàng tới trình diện theo thẻ thức hỏa tốc A-1.

Từ nãy đến giờ Mộng Kiều vẫn đứng yên trong góc. Sống với Văn Bình đã lâu, nàng đã quá quen với giờ giấc thất thường và những khắt khe quá đáng, gần như lỗ bịch và vô lý của nghề điệp báo hành động mà chàng là đứa con cưng. Mặt nàng hơi đượm vẻ buồn, một vẻ buồn man mác, người tinh tế mới nhận ra được. Nàng buồn vì biết chàng sắp phải lên đường. Lên đường đi đâu ? Bao giờ mới về ? Liệu chàng về được không ? Mộng Kiều không thể và không được quyền biết.

Nàng chưa phải là vợ của chàng, cũng chưa phải là người yêu độc nhất của chàng. Chàng yêu nàng rồi đến ở một thời gian, chỉ có thế thôi. Chàng chưa hề nói « yêu nàng nhất đời » mặc dầu đã ngàn lần nàng gục đầu vào vai chàng thế thốt trọn đời sẽ chẳng yêu ai.

Lê Diệp mở tủ, xách ra cái va li nhỏ. Bất cứ ở đâu, Văn Bình đều mang cái va li bất hủ này

theo. Tất cả hành trang cần thiết của chàng đã được cất sẵn trong va li, khi cần lên đường chàng khỏi phải thu xếp mất thời giờ. Lê Diệp đã xách cái va li này nhiều lần giùm Văn Bình nên biết rõ chỗ để, thậm chí chàng còn nhớ cả sức nặng của nó nữa.

Nước mắt chạy quanh. Mộng Kiều ôm chầm lấy Văn Bình, giọng cảm động :

— Khi về, anh nhớ tới thăm em trước tiên nhé !

Văn Bình thất nút cả vạt :

— Dĩ nhiên.

Mộng Kiều hôn chùn chụt vào má chàng :

— Đêm nay, em sẽ đốt hương cầu nguyện cho anh.

— Em cầu nguyện ra sao ?

— Cầu nguyện cho anh huân bướm xuôi gió, suốt đời vô địch. Và nhất là cầu nguyện cho anh không quên em tàn nhẫn.

— Anh có một bài kinh cầu nguyện riêng, em chịu học không ?

— Nói đi, em ghi ngay vào giấy.

— Em viết như thế này « Lạy trời, lạy chư thánh thần, hãy hóa phép thần thông, giáng xuống một cơn sét ghê gớm để đánh chết thằng Lê Diệp vì hắn luôn luôn phá đám hạnh phúc của chúng con... »

— Trời ơi, em đâu dám cầu nguyện bậy bạ như vậy.

Lê Diệp xen vào :

— Hừ, anh đừng rửa tội vô ích. Tôi còn nhiều bạn trên thiên đình, họ sẽ che chở cho tôi. Diêm

Trong lại có cô con gái rước mẹ tôi như điều dở. Ông bố định gả nàng cho con trai cưng của Nam Tào nhưng cô con nhất định cự tuyệt. Vì vậy, Nam Tào và Diêm vương xằng tằng với nhau, đẩy tôi trên này, không dám cho tôi chết, mặc dầu theo số tôi chỉ sống được 18 tuổi là cùng.

Mộng Kiều chấp tay vái :

— Xin anh, anh đừng bỏ báng. Em kiêng lắm.

Lê Diệp cười như nắc nẻ :

— Ấy, tại ông Z, 28 mang thể lực ra dọa, tôi phải dọa lại chơi, để ông ấy biết rằng tôi không đến nỗi cả mềng như ông ấy tưởng.

Văn Bình chép miệng :

— Lạy cả toi cả nón. Anh gớm thật.

— Nếu gớm, tôi đã không xung phong làm tôi mọi cho anh, anh ở đâu tôi phải đến tận nơi thỉnh triệu. Được rồi, lần sau tôi sẽ trả lại công việc tùy phái bạc bẽo này cho Nguyễn Hương. Anh bằng lòng nhé ?

— Ôi chao ! Trên đời, tôi chưa sợ ai bằng Nguyễn Hương.

— Phải. Vì nàng sẽ ăn gỏi anh tức khắc.

Mộng Kiều buột miệng :

— Chung qui cũng tại ông Hoang...

Văn Bình gật đầu tán thành :

— Em nói đúng. Thủ phạm chính là ông cụ Già lồm khộm như vậy mà chưa chịu chết cho rồi.

Mộng Kiều đưa ngón tay lên miệng suyt :

— Ấy chết. Nhân viên của Sở ghi âm được th khốn. Người ta không dám động tới anh, nhưng cộn em... Cại tính đại mồm, đại miệng của anh chỉ làm khổ em mà thôi.

Lê Diệp hừ một tiếng ngắn rồi nói :

— Tôi cam đoan là không trình lại với ông cụ. Và nếu tôi trình nữa thì ông cụ lại lấy làm thích. Thật vậy, từ hai năm nay, ông cụ cứ cầu Trời, khẩn Phật sao cho mau chết.

Văn Bình trợn mắt :

— Anh điên rồi. Hoặc ông Hoàng của anh điên rồi.

Lê Diệp đáp, giọng ráo hoảnh :

— Vâng, thì ông Hoàng và tôi điên vậy. Anh cứ rửa nữa đi, nếu cần anh hãy thuê thầy bùa Cao miên ếm ông Hoàng thật nặng. Ông Hoàng mong chết lắm, vì anh biết không, trong chúc thư, ông cụ đã ghi lại 2 điều quan trọng : thứ nhất, mọi di vật đều tặng lại cho anh, riêng anh mà thôi, thứ hai, anh phải giữ chức phụ tá Tổng giám đốc với Triệu Dung.

— Chiu. Tôi chỉ khoái làm điệp viên hành động.

Mộng Kiều phụng phịu :

— Anh Văn Bình mỗi ngày ăn nói một liều lĩnh. Té ra anh rửa ông cụ chóng chết là để cướp gia tài.

Văn Bình ngửa cổ cười :

— Gia tài ư ? Gia tài của ông cụ gần bát sách này giời lắm là được một trăm bạc. E không được một trăm bạc nữa. Em tính, com-lê có độc một bộ may từ thời hồng hoang, cả vật cũng một, giày cũng một đôi, a còn sơ mi thì hai chiếc... Nhưng thôi, anh nói đùa đấy... Ông cụ còn phải sống với chúng mình một thời gian dài nữa. Giá Diêm vương gỡ trò, định bắt ông cụ, anh sẽ

xuống gập tận vẫn phòng, phòng luôn có con gái rượn
Lê Diệp chỉ ngón tay vào mặt Văn Bình :

— Bị bắt quả tang... Có Mộng Kiều đã thấy tận mắt, nghe tận tai chưa? Mới đó đã quên liền.

Mộng Kiều nguyệt Văn Bình một cái thật dài rồi quay mặt vào tường. Không rõ nàng quay mặt vào tường để tỏ bày sự giận hờn, hay để thúc giục hai người đàn ông nhìn lên bức ảnh toàn thân của nàng, lộng lẫy trong cái khung bằng vàng tây 14 ca-ra.

Bị quần áo che lấp, Mộng Kiều đã đẹp, khác thường, trong ảnh, và trong phục sức đơn giản nhất — một miếng vải bằng hai ngón tay ở trên, và nửa cái mũ soa bĩ mũi óng ánh kim tuyến ở dưới — sự khác thường này đã vọt lên mực độ kinh khủng. Thật vậy, ngắm nàng trong bức hình màu Agfa, chụp đúng nghệ thuật, thì lực sĩ vô địch thể giới về bắp thịt cũng mềm nhũn như bánh phở Thanh tri, thì tượng đá cổ xưa cũng toát bỏ hơi, và rợn tóc gáy.

Nhan sắc của nàng có thể vi với trái siên bom 200 megaton, khi nổ quả đất sẽ tan tành như cám. Mặt nàng, cổ nàng, vai nàng, ngực nàng, bụng nàng, chân nàng, chao ôi, tất cả đều là núi lửa, tất cả đều là men rượn bồ đào.

Nhìn Mộng Kiều rồi nhìn ảnh nàng trên tường, Văn Bình nao nao. Chẳng ôm vai nàng. Chỉ chờ đợi có thể, nàng ngã vào vòng tay lực lưỡng của chàng.

Lê Diệp chắt lưỡi, xách va-li xuống cầu thang. 10 phút sau, Văn Bình mới xuất hiện trên vỉa hè, bên chiếc xe hơi hòm đen dài ngoẵng và xấu

xí của Lê Diệp, đúng hơn của số, Mặt vụ. Chàng định lên tiếng pha trò song với nín bật. Ở băng sau, chàng thoáng thấy hai gã hộ pháp mặc com-lê đen : vệ sĩ đặc biệt của ông Hoàng.

Họ gật đầu chào chàng. Chàng hỏi Lê Diệp :
— Ô hay, tôi sắp thành cụ tổng giám đốc rồi chẳng ?

Lê Diệp nhún vai :

— Chẳng biết nữa. Lúc tôi xuống ga-ra, ông cụ cho hai cậu này tháp tùng, mỗi cậu thủ một khẩu tiểu liên tổ bố. Tôi phản đối thì ông cụ xua tay, dặn : không được. Kể từ hôm nay, Văn Bình phải được bảo vệ cẩn mật. Biết tình ông già, tôi không phản đối. Lát nữa, anh thử hỏi xem sao. Riêng tôi, tôi đã ngấy cuộc sống tiền hô, hậu ủng ấy rồi.

Chiếc Citroen cũ mềm dừ khỏi lề đường êm ru, phóng biển vào đêm vắng. Mời gài số một mà bốn bánh xe đã chồm khỏi mặt đường, nếu xả hết ga nó còn chạy nhanh hơn cả Jansen Interceptor, bán vật xe hơi mà Văn Bình vừa sắm, trị giá trên 10 ngàn đô la nữa.

Xe chạy ngóng ngoèo một hồi mới hướng về trung tâm thành phố.

Thấy Lê Diệp không rẽ vào đường Nguyễn Huệ, nơi tọa lạc trụ sở Công ty Điện tử, tổng hành doanh bí mật của ông Hoàng, Văn Bình hỏi, giọng ngạc nhiên :

— Anh lái đi đâu ?

Lê Diệp đáp :

— Đi gặp ông cụ.

— Ai chẳng biết là đi gặp ông cụ, nhưng ở

dầu mới được chứ ? Không lẽ mất mấy trăm triệu xây cất cái pháo đài bê-tông ấy, ông cụ lại dọn nhà đi nơi khác.

— Đùng. Đêm nay, ông cụ chờ anh tại Khánh hội.

— Quái, Sở làm gì có trụ sở an toàn bên Khánh hội ?

— Từ mấy tháng nay, anh bù khú với mấy nhân nên không biết nhiều việc quan trọng. Ông Hoàng gọi anh về là đúng, nếu không chẳng bao lâu nữa anh sẽ hoàn toàn rì sét.

— Khi qua, tôi mới nghĩ xả hơi có nửa tháng với Mộng Kiều.

— Anh làm rồi. Nửa tháng với cô Mộng Kiều là chuyện sau này. Anh quên bằng một tháng ở Huế, và 3 tuần lễ ở Long hải nữa.

— Ừ, tôi lú ruột, chẳng còn nhớ gì cả. Trụ sở Khánh hội hoạt động lâu chưa ?

— Vừa chẵn 2 tuần. Đạo này, ông cụ thường ngủ đêm ở Khánh hội. Nhân viên đều mù tịt, trừ Triệu Dung. Nguyễn Hương và tôi, toàn thể đều dính dính ông cụ đóng đô thường trực trên lầu Công ty Điện tử.

— Tại sao ?

— Âm sát.

— Ai âm sát ?

— Smerch.

— Ai bị âm sát ?

— Không biết. Việc này ở ngoài phạm vi của tôi. Và lại, tôi mới từ miền tây về, chân ướt chân ráo, chẳng thạo tin tức hơn anh là bao. Trong 10 phút nữa, anh sẽ gặp mặt ông cụ rồi tha hồ mà

lục vấn.

— Ừ thì thôi. Đạo này anh ăn phải dưa của Nguyễn Hương nên chuyên môn nói lát gừng, câu nào cũng đau xé ruột.

— Nguyễn Hương xuất ngoại từ tuần nay. Anh là người thân nhất mà không hay tin thì lạ thật.

— Xuất ngoại ? Nguyễn Hương đi đâu ? Tại sao anh không báo cho tôi biết ?

— Nàng qua Pháp. Sang Ba lê để thương lượng với đại diện Phòng Nhì. Tôi không báo cho anh biết được vì lẽ gián điệp tôi đi vắng. Như anh đã biết, tôi bận công tác ở miền tây.

— Trời đất ơi, phen này tôi còn mặt mũi nào gặp lại Nguyễn Hương nữa.

— Thôi, đừng đóng kịch nữa, ông Z.28. Ngoài mặt thì buồn như dưa dầm ma nhưng trong lòng thì vui hơn hội nữa.

Văn Bình lặng thinh. Lời nói của bạn có phần nào đúng. Tuy đúng, chàng vẫn giận. Chàng la cà với phụ nữ, không phải vì bạc tình với Nguyễn Hương. Nàng là một phần của đời chàng. Tuy nhiên, chàng không thích nghe ai chỉ trích tính la cà này. Vì chàng sẽ suy nghĩ, lương tâm sẽ cắn rứt.

Xe lơi bon bon trên đường Trịnh minh Thế rồi quẹo phải, vào một hẻm tối om. Xa xa, vọng lại tiếng còi tàu thủy.

Đột nhiên, Văn Bình hỏi :

— Ai thay, anh biết không ?

Lê Diệp giạt mình :

— Ai thay ai ?

— Nguyên Hương. Nàng qua Ba lê, ai tạm thời làm bi thư cho ông Hoàng?

— Có lẽ Quỳnh Loan.

— Quỳnh Loan, tham vụ văn hóa tại sứ quán của ta ở Vạn tượng ấy à?

— Phải. Con bé đáo đê n.ất Sở, và kinh khủng nhất Sở. Nhất được danh tài điệp báo Z.28 vào xà lim công an một đêm không phải tay xoàng.

Lê Diệp vừa gọi lại một kỷ niệm chua cay nhưng ri-rôm. Mờ mắt vì nhan sắc của Quỳnh Loan, Văn Bình đã bị nàng toa rập với Nguyên Hương, lừa rủ chàng đi chơi, hò hẹn mây mưa, dễ rồi bố trí cho chàng vào bót cảnh sát làm bạn với muỗi và rệp. Một thời gian sau, chàng lên Lao, điều tra về vụ thùng độc được bị đánh cắp (1), và gặp lại Quỳnh Loan.

Tuy được Nguyên Hương gửi gắm tha thiết, Quỳnh Loan vẫn không chế ngự được sự vùng vẫy thực mang của con tim. Và nàng yêu Văn Bình, sau nhiều đêm tự xét lương tâm. Nàng đã biến tinh thần và thể xác cho chàng. Lần đầu trong đời, nàng gần gũi đàn ông. Sau cuộc chung châu gối ngấn ngủi, hai người từ biệt nhau: chàng về Saigon, nàng ở lại Vạn tượng.

15 tháng trời trôi qua từ buổi cọ sát la lung của người trinh nữ với chàng thanh niên hồ hải. Chàng khi ông nhận được thư từ cũng như tin tức về nàng.

Bỗng nàng tái hiện. Tái hiện như làn chớp xẹt giữa đêm giông mù mịt.

Lê Diệp hăm ga xăng, miệng nói:

— Tuân lệnh ông cụ, Triệu Dung đánh khăn

(1) Xin đọc Bà Chúa Thuốc Độc đã xuất bản.

điện gọi Quỳnh Loan về. À, tại sao anh thờ người ra như vậy? Sợ ăn còn hội chợ phải không? Ai thấy anh được đàn bà đẹp theo cả đồng cũng tưởng anh sung sướng nhất trần gian, chỉ có tôi mới thấy anh khổ.

— Không.

— Tôi hỏi gì đâu mà anh trả lời không.

— Thế à! Tôi quen miệng, đáp bừa. Đến chưa?

Văn Bình mong chóng gặp ông tổng giám đốc để khỏi phải nghe chuyện về Quỳnh Loan. Quỳnh Loan, Quỳnh Loan... chàng thấy trước mắt hàng chục hình bóng của nàng, chàng nghe bên tai hàng chục tiếng gọi nàng, ở đâu chàng cũng thấy nàng, ở đâu chàng cũng nghe thiên hạ gọi nàng. Đầu chàng bỗng nhức như búa bổ. Nếu Lê Diệp không ngồi bên, ở băng sau không có hai tú gương bằng thịt ngồi chồm chồm, vẻ mặt lì lợm, thì Văn Bình đã gục xuống ghế, mắt nhắm nghiền để tránh nhìn thực tại phũ phàng và đau đớn.

Đến trước cổng một biệt thự trệt khá rộng, Lê Diệp dừng xe. Tuy chung quanh không có ánh đèn, Lê Diệp cũng không mở pha hoặc bóp kèn, hoặc ấn chuông điện, cửa cổng bằng sắt vẫn mở ra cho xe hơi từ từ chạy vào vườn. Sự kiện này chứng tỏ rằng trụ sở Khánh hội của ông tổng giám đốc được canh phòng bằng dụng cụ điện tử. Con mắt điện tử ở trong biệt thự « nhìn thấy » Lê Diệp đã ra lệnh cho cửa cổng tự động mở ra và đóng lại.

Xe chạy được một trăm thước thì đậu lại bên bậc cấp. Trời vẫn tối mò.